

Hófehér kökőrcsin-óriások

Hófehér kökőrcsin-óriások —
Vidám tavasz gyermekerege,
A bükkfáknak miért nem mondjátok:
Zöld ruhába bújjanak bele?
Hófehér kökőrcsin-óriások.

Szirmotokba dúló szél harap,
Üres ágak néznek le reátok,
Félelnek mosolygással kél a nap,
Hófehér kökőrcsin-óriások.

Méhcsapat ül kelyheteken és
Mohón szívja magába a mézet...
Elfáradt szememnek pihenés —
Hogyha bűvös szépségtekre nézek.

Tavasz-színű fehér szirmotok
Kédesem arcára emlékeztet,
S ha kecsesen rámbölintotok,
Képzelné sem tudok annál szebbet.

Hófehér kökőrcsin-óriások,
Ő hűséges és vár engemet,
S ha keresem őt, bárhol is járok,
Nem találok mást, csak titeket,
Hófehér kökőrcsin-óriások.

(Gurszki István fordítása.)

JOBBÁGY KÁROLY

Szomorú versek a szerelemről

Házastársak

Mint két sziget az óceánban,
mely karnyi távolságra van,
úgy fekszenek a széles úgyon
éjszakákon át, szóttalan.

Lehelletüktől fenn, felettük
lenge, kis pókháló remeg.
A sötétségbe néznek együtt
a múltakat idézve meg.

De hiába. A szerelemre
nem emlékezik már az ész.
A tegnapok gyötrelme, szennye
a semmin át szemükbe néz.

S azon tűnődnek, hogy esett meg?
...hogyan kerültek ők ide?
— ennek a furcsa idegennek
ágyába ... közelségibe?

A férfi futna, de hiába;
nincs üres lakás, nincs sehol.
Végezni önmagával gyáva,
az éjbe bámul s fuldokol.

Pedig úgy vágyik szeretetre,
ölelne is, ha volna kit;
aki csókjától megremegne
s eloltaná vad vágyait.

Elsikkadt évek siratása

Mikor azt hinnéd, révbe értél,
— magadra maradsz hirtelen
s harmincnégy hosszú, terhelő tél
feláll, hogy vúd alá vegyen.

Mint sikkasztót néznek a fák is.
Ők? — lombosodtak ez alatt.
Hát te? ... S íme, egy villanásnyi
mentség számodra nem marad.

Félig kifosztva, megnyírbálva,
üres kézzel és szívvel állsz.
Harmincnégy év elszállt hiába
s helyébe újat nem találsz.

Lakásod is, a »büszke várad«
— mely óvta lányod, védte nőd —
megváltozik; torzképe támad;
otthonod helyett — börtönöd.

Mire vársz még? Vesd magad vízbe!
— vagy vonat elé, mint sokan ...
Kell ennél több csalódás? Hisz' te
élni akartál boldogan.

Búcsú

Varázsod megszűnt. A számomra
nem vagy többé nő — meg se látlak.
Szépséged legyen másnak gondja,
tessél ezentúl ... a világnak!

Nékem nem elég csak az étel,
a tiszta ing, a megvarrt zokni ...
Szerelem! Édes melegség kell,
hogy ne kényszerüljek kódorogni.

Nékem nincs időm várni többet.
Boldog akarok lenni ebben
a létben; s mielőtt sírba-löknek
örülni, hogy megszülethettem.

Ne lödörögjek önmagamban
s olyanok, akik mit sem érnek,
ne nevezzenek gúnyos hangon
nőbolondnak, szoknyapecérnek.

Elég volt! Hiszen nemsokára
vége a vonzó ifjúságnak.
Naponta egy raj hajam-szála
mond búcsút ennek a világnak.

Pucéron

Mint az utcán, a villanydróton
fennakadt spárga, tengek-lengek.
Asszonyok között hánykolódom,
de szívből egyik se melenget.

Eső áztat, a nap kiszárit,
bele-bámulok minden szembe,
de kegyelmet — csak egy parányit —
nem borítanak szégyenemre.

Pucér az, akit nincs befedjen
egy forró test, szüntelen, folyton.
Nem is azért, hogy kéjelegjen,
hanem azért, hogy megnyugodjon.

Hogy mikor zuhan gyönyörében,
legyen aki őt ölbe-kapja
s emelje túl a földi létén,
ha pokol tátong is alatta.